

РЕШЕНИЕ

№ 8829

гр. ., 01.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Я.М.Ф.

при участието на секретаря С.А.Р.

като разгледа докладваното от Я.М.Ф. Гражданско дело № 20211110147093 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от ЕЛ. КР. Х. и К. ХР. Х. против „ЕАД с искане да бъде признато за установено, че ищците не дължат на ответното дружество сумата в размер на 2448,30 лева, представляваща главница по Договор за предоставяне на потребителски кредит № ././ от 27.07.. г., сумата в размер на 757,92 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 27.05.2010 г. до 26.03.2012 г., сумата в размер на 201,04 лева, представляваща „просрочена наказателна лихва“ върху главницата за периода от 28.09.2009 г. до 26.03.2012 г., както и сумата в размер на 118,15 лева, представляваща съдебни разноски, за които суми срещу ищците при условията на солидарна отговорност в полза на „АД е издаден изпълнителен лист от 14.05.2012 г. по ч. гр. д. № 15249/2012 г. по описа на Софийски районен съд, 61 състав, въз основа на който срещу ищците е образувано изп. дело № . по описа на ЧСИ ., в хода на което е настъпило частно правоприемство на страната на кредитора, като по силата на сключен договор за цесия първоначалният вискател е прехвърлил процесните вземания на ответното дружество, което е конституирано в качеството на вискател в производството за принудително събиране на процесните суми.

В исковата молба са изложени твърдения, че вземанията, за които е издаден процесният ексекутивен титул са погасени по давност, поради което не могат да бъдат предмет на принудително изпълнение. Процесуалният представител на ищците поддържа, че последното изпълнително действие предприето по изп. дело № . по описа на ЧСИ . е от 08.02.2013 г. когато ищецът Х. се задължил да заплаща задълженията по листа разсрочено, поради което към 08.02.2018 г. е изтекла петгодишната давност на вземането за главница, респ. погасени по давност се явяват и акцесорните вземания. В допълнение са изложени съображения, че соченото последно валидно изпълнително действие е предприето по отношение единствено на длъжника К.Х., като съгласно цитирана в исковата молба съдебна практика, действието води до прекъсване на давността единствено по отношение на сочения длъжник, но не и спрямо ЕЛ. КР. Х., спрямо която не са предприети действия за принудително събиране на сумите. Ищците поддържат, че е налице както перемпция на

образуваното изпълнително производство, така и погасяване по давност на правото за принудително удовлетворяване на вземанията по процесния изпълнителен лист. Направено е искане сторените в производството съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител, поддържа, че исковата претенция е недопустима, тъй като въпросът за дължимостта на вземания, установено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение не може да бъде разглеждан извън специалните хипотези разписани в чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК. По същество на спора с подадения отговор са оспорени наведените в исковата молба фактически твърдения и правни доводи. Процесуалният представител на ответника излага твърдения, че при образуване на изпълнителното производство вискателят е възложил по реда на чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител да предприеме действия по принудително удовлетворяване на вземанията по изпълнителния лист, като с всяко отделно действие давност е прекъсната, поради което предявената претенция е неоснователна. В подадения отговор са изложени съображения относно действието на Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС по отношение на процесния казус. Направено е искане сторените от ответника съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ищеца.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

В доказателствена тежест на ответника по предявения отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК е да установи, при условията на пълно и главно доказване, че е предприел действия, водещи до прекъсване на погасителната давност на вземането предмет на процесния изпълнителен лист.

Съдът намира, че заявеното от ответника възражение за недопустимост на производството е бланкетно и не държи сметка за заявеното основание за недължимост на процесните суми, тъй като ищите не поддържат доводи за недължимост на вземанията, които е следвало да противопоставят на кредитора в срока за възражение срещу заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителния лист, факти и обстоятелства касаещи редовността на връчването на заповедта по чл. 423 ГПК, които е следвало да релевират в едномесечен срок от узнаване на заповедта, респ. наличие на новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства в срока по чл. 424, ал. 2 ГПК. В исковата молба са изложени твърдения, че след издаване на езекутивния титул са настъпили факти, водещи до недължимост на вземанията (иск по чл. 439 ГПК), а именно тяхното погасяване по давност.

Страните не спорят, а и от изисканото в цялост производство по ч. гр. д. № 15249/2012 г. по описа на Софийски районен съд, 61 състав, се установява, че по искане на „АД срещу ищите в настоящото производство е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 10.04.2012 г. за процесните суми, като видно от поставения щемпел върху съдебния акт за сумите по заповедта е издаден изпълнителен лист на 14.05.2012 г.

Видно от изискания препис от изп. дело № . по описа на ЧСИ ., производството е образувано на 10.08.2013 г. за принудително събиране на сумите, за които е издаден процесният изпълнителен лист, като с молбата кредиторът е направил искане да бъде наложен запор върху банкови сметки на длъжниците, както и е налице и възлагане от страна на вискателя по реда на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

Заповедта за изпълнение по чл. 417 ГПК е връчена от съдебния изпълнител на длъжника ЕЛ. КР. Х. на 07.02.2013 г. / лист 101 от настоящото дело/.

Със запорно съобщение с изх. № 18736/31.08.2012 г. отправено до „ЕООД е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника К.Х.. Със запорно съобщение от същата дата е наложен запор върху вземания на длъжника в „АД. Въз основа на предприетите

изпълнителни способи не са събрани суми в погашение на задълженията по изпълнителния лист, като по изпълнителното дело постъпила информация от „АД с вх. № 00705/10.01.2013 г., че е наложен заповор върху вземанията на длъжника Х., който е първи по ред, но няма налични средства по сметката на лицето, поради което не може да бъде извършено удържане на суми.

Със заповорно съобщение с изх. № 18./31.08.2012 г. е наложен заповор върху банкова сметка на Е.Х. в „АД, като съобщението е върнато с отбелязване, че длъжникът няма открита банкова сметка в банката.

По изпълнителното дело е постъпила молба от 08.02.2013 г. от К.Х., с която е направено искане наложеният върху трудовото възнаграждение на длъжника заповор да бъде вдигнат, като молителят се задължил да внася ежемесечно сумата в размер на 40 лева до окончателно погасяване на вземанията по листа. Видно от отбелязването на гръба на изпълнителния титул в погашение на задълженията на 13.03.2013 г. е внесена сумата в размер на 30 лева и на 11.04.2013 г. сумата в размер на 30 лева, които съгласно съпроводително писмо на съдебния изпълнител по настоящото дело с вх. № 64822/01.04.2022 г. са отнесени в погашение на направени по изпълнителното производство разноси.

С молба с вх. № 10343/01.06.2016 г. ответното дружество направило искане да бъде конституирано в изпълнителното дело в качеството на частен правопреемник на взыскателя „АД по силата на Договор за цесия от 12.03.2016 г. С молбата е направено искане да бъде наложен заповор върху трудовите възнаграждения на длъжниците по делото.

Със заповорно съобщение с изх. № 10206/25.07.2016 г. отправено до „ЕООД е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника ЕЛ. КР. Х., което е връчено чрез запечатване. По делото е постъпило писмо с вх. № 15051/07.09.2016 г. от „ЕООД, в което е посочено, че получаваното от длъжника Х. трудово възнаграждение е в размер на минималната работна заплата за страната за 2016 година. Със заповорно съобщение от 25.07.2016 г. до „АД от същата дата е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на сочения длъжник. По делото е постъпило писмо с вх. № 14447/19.08.2016 г. от „АД, в което е посочено, че трудовото правоотношение на Е.Х. с дружеството е прекратено на 20.10.2015 г.

Със заповорно съобщение с изх. № 10205/25.07.2016 г. до „ООД е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника К.Х.. По делото е постъпило писмо от „ООД с вх. № 15037/07.09.2016 г., в което е посочено, че получаваното от длъжника трудово възнаграждение е в размер под минималната за страната заплата, поради което удържки няма да се правят.

С молба с вх. № 4448/26.05.2021 г. ответното дружество, в качеството си на взыскател по изпълнителното дело, направило искане да бъде извършена справка за регистрирани трудови договори единствено по отношение на К. ХР. Х., като бъде наложен заповор върху получаваното от длъжника трудово възнаграждение.

С постановление от 13.09.2021 г. съдебният изпълнител спрял изпълнителното производство на основание чл. 432, ал. 1, т. 1 ГПК въз основа на издадена по настоящото дело обезпечителна заповед.

С Определение № 214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV ГО е прието, че съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, изм. ДВ, бр. 12 от 1993г. ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години, като началната редакция на текста, обн. ДВ, бр. 275 от 1950 г. е предвиждала същото правило, изключвайки вземания срещу държавата и държавните предприятия. При влизане в сила на редакцията на чл. 117, ал. 2 ЗЗД с ДВ, бр. 275 от 1950 г. действащ е бил Законът за гражданското съдопроизводство, който е уреждал заповедното производство и изрично е

предвиждал, че подаването на *молба за издаване заповед за изпълнение произвежда действието на подаване искова молба* и само в случай че молбата бъде оставена без уважение или не бъде връчена, тя няма такова действие (арг. чл. 156г ЗГС). При действието на ГПК (отм.), заповедното производство не е било уредено, а на процесуалния закон са били познати т.нар. „несъдебни изпълнителни основания“ по чл. 237 ГПК (отм.), предвидени от законодателя като преки основания за издаване на изпълнителен лист.

Понастоящем в заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаване на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява *съдебно* изпълнително основание съгласно чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК. Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение – същата има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичане на срока за възражение.

Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способи, лимитативно очертани в чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, аналогични на чл. 303, ал. 1, т. 1 и т. 5 ГПК. Същевременно практиката на ВКС по чл. 290 ГПК е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл. 439 ГПК, макар да не било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение правния ефект на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения.

От изложеното следва, че по сега действащия процесуален закон не е налице основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. В подкрепа на изложеното е и формираната съдебна практика, намерила израз в Определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV г. о., ГК, Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о., ТК; Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV г. о., ГК; Определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. .66/2013 г., IV г. о., ГК. С *Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021г. ВКС, IV г.о.* изрично е прието, че чл. 117, ал. 2 ЗЗД намира приложение когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила съдебно решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. По изложените съображения съдът намира, че погасителната давност за вземанията, обективирани в процесния изпълнителен титул, е общата 5-годишна давност.

В подкрепа на изложеното е и Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, с което е прието, че от влизане в сила на заповедта за изпълнение, започва да тече 5-годишна давност за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо. Разглежданият казус налага да бъде обърнато внимание върху обстоятелството, че процесният ексекутивен титул е издаден по силата на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК, която подлежи на незабавно изпълнение. На основание чл. 418, ал. 5 ГПК заповедта за изпълнение се връчва от съдебния изпълнител, от който момент тече срока за възражение по чл. 414 ГПК, който момент е неминуемо последващ образуването на изпълнително производство. Видно от покана за доброволно изпълнение на лист 101 от делото заповедта за незабавно изпълнение е връчена на длъжника Е.Х. на 07.02.2013 г., поради което и на основание чл. 416, пред. 1 вр. чл. 414, ал. / в редакцията на процесуалния закон преди измененията обн. с ДВ, бр. 100 от 2019 г./ е влязла в сила на 22.02.2013 г., от който момент е започнал да тече 5-годишен давностен срок за вземанията по изпълнителния

титул. По изпълнителното производство не са налице данни заповедта за незабавно изпълнение да е връчена надлежно на длъжника К.Х., поради което следва да се приеме, че с изтичане на едномесечния срок по чл. 423 ГПК, в който страната би могла да релевира доводи за нередовно връчване на заповедта, считано от подаване на искане от страна на длъжника за разсрочване на задължението и вдигане на наложения заповор върху трудовото му възнаграждение от 08.02.2013 г., заповедта по отношение втория солидарно отговорен длъжник е влязла в сила.

Съгласно задължителните разяснения дадени с Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС давността се прекъсва от предприемане на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. В мотивите към т. 10 примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността – налагане на заповор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане и т.н., както и действията, с които давността не се прекъсва – образуването на изпълнителното дело, когато в молбата не е посочен изпълнителен способ, изпращане на призовка за доброволно изпълнение, извършване на справки, изискване на удостоверение за данъчна оценка, проучване на имущественото състояние на длъжника и др. Няма спор и, че възлагането за изпълнение по смисъла на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ е действие водещо до прекъсване на давността. В този смисъл освен мотивите на цитираното тълкувателно решение е и съдебната практика намерила израз в Решение № 451/29.03.2016 г. по гр. дело № 2306/2015 г. на IV г. о. на ВКС и Решение № 28.02.2016г. по гр. д. № 4899/2014 г. на IV г. о. на ВКС. . Следва да бъде разяснено, че не е необходимо предприемане на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ или предприетото действие да е успешно, за да се счита давността прекъсната. Извод в подкрепа на изложеното следва и от разясненията, дадени с т. 5 от Тълкувателно решение № 3/2015 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСГТК, съгласно които изпращане на заповорно съобщение до банка в хипотеза, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на заповор, но длъжникът не отговаря за разносните по извършването му и те остават за сметка на взыскателя.

Необходимо е единствено изпълнителният способ да е поискан и възложен от взыскателя, тъй като погасителната давност се свързва с липсата на активност от страна на кредитора, която очевидно не е налице ако взыскателят посочва даден изпълнителен способ за принудително удовлетворяване на вземането си срещу длъжника. В подкрепа на изложеното е и съдебната практика на въззивната инстанция, намерила израз в Решение № 1796 от 5.03.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11628/2019 г., Решение № 441 от 17.01.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 12414/2018 г. и др. Ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането.

Молбата от 10.08.2012 г., по която е образувано изп. дело № . по описа на ЧСИ . отговаря на изискванията за редовност, съдържа посочен от взыскателя изпълнителен способ – налагане на заповор върху вземания на длъжниците и е налице възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

Съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 1 ЗЗД прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници. С Решение № 83/11.04.2018 г. по гр. д. № 1667/2017 г. по описа на ВКС, IV ГО е споделено становището, изразено в Решение № 48/14.07.2016 г. по търг. дело № 404/2015 г. по описа на ВКС, II ТО, че иницирираното изпълнително производство от посочения в изпълнителния лист кредитор, може да бъде прекратено в случай, че не е поискано извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Срокът за прекратяване на

изпълнителното производство по перемпция започва да тече (респ. – и изтича) от последното валидно изпълнително действие спрямо всеки един от солидарните длъжници, предвид различните изпълнителни правоотношения, и след неговото изтичане може да бъде иницирирано образуването на ново изпълнително дело. Извод, че предприемането на действие спрямо един от солидарните длъжници прекъсва давността единствено спрямо него, но не и по отношение на останалите солидарно отговорни длъжници, може да се изведе и от Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, в което е посочено „с връчване на заповното съобщение върху трудовото възнаграждение на длъжника се прекъсва давността само по отношение на него“. От изложеното следва, че предприетите в хода на образуването изпълнително производство действия спрямо двамата длъжника следва да бъдат разгледани поотделно.

По отношение на ищеца Е.Х. давността е прекъсната с налагане на запов върху банкова сметка на длъжника в „АД на 31.08.2012 г. Следващото предприето спрямо сочения длъжник изпълнително действие е от 25.07.2016 г. с налагане на запов върху трудовото възнаграждение на лицето.

По отношение на ищеца К.Х. давността е прекъсната с налагане на запов върху трудовото възнаграждение и банкова сметка на длъжника от 31.08.2012 г. Следващото действие относимо към срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. давностният срок е отправеното от длъжника искане от 08.02.2013 г. за разсрочване на изпълнението, по силата на което на 13.03.2013 г. и 11.04.2013 са внесени суми в погашение на задълженията по изпълнителното дело. Следващото изпълнително действие предприето срещу К.Х. е от 01.06.2016 г. когато ответното дружество в качеството му на правоприменик на първоначалния вискател е отправило искане до съдебния изпълнител за налагане на запов върху трудово възнаграждение на сочения длъжник. Със заповно съобщение до „ОД от 25.07.2016г. е наложен запов върху трудовото възнаграждение на длъжника. Следващото действие насочено към удовлетворяване на процесното вземане е искането на вискателя от 26.05.2021 г. за налагане на запов върху трудово възнаграждение на длъжника.

С Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. по описа на ВКС, IV ГО и Решение № 126/28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г. по описа на ВКС, III ГО и Определение № 337/21.07.2022 г. по ч. т. д. № 854/2022 г. по описа на ВКС, I ТО е разяснено, че перемпцията и погасителната давност са различни правни институти с различни правни последици. Изтеклата погасителна давност изключва правото на принудително изпълнение, въпреки че кредиторът се е снабдил с изпълнително основание, докато перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, тъй като във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.

От изложеното следва, че по отношение на длъжника Е.Х. перемпция по изп. дело № . по описа на ЧСИ . е настъпила на 25.07.2018 г., като от датата на последното предприето изпълнително действие на 25.07.2016 г. / налагане на запов върху трудово възнаграждение на длъжника/ тече петгодишен давностен срок за вземанията, обективирани в процесния изпълнителен лист, който е изтекъл на 25.07.2021 г., т.е. преди подаване на исковата молба.

По отношение на длъжника К.Х. перемпция по изп. дело № . по описа на ЧСИ . е настъпила на 25.07.2018 г., като от датата на последното предприето изпълнително действие на 25.07.2016 г. / налагане на запов върху трудово възнаграждение на длъжника/ тече петгодишен давностен срок за вземанията, обективирани в процесния изпълнителен лист, който е прекъснат с подаване на молба от вискателя на 26.05.2021 г. за налагане на запов върху трудово възнаграждение на длъжника и е започнал да тече нов петгодишен срок,

който към момента на подаване на исковата молба не е изтекъл. Действия по налагане на заповед не са предприети, тъй като с постановление от 13.09.2021 г. изпълнението е спряно по силата на издадена от съда обезпечителна заповед.

Предвид изложеното съдът намира, че предявеният от . отрицателен установителен иск се явява основателен, а претенцията на К.Х. следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да заплати направените от ищеца . съдебни разноски в настоящото производство в размер общо на 391,01 лева, от които сумата в размер на 141,01 лева внесена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на страната в размер на 250 лева.

Предвид изхода от спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът К.Х. следва да заплати направените от „ЕАД съдебни разноски в настоящото производство в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, чийто размер е изчислен съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявен от ЕЛ. КР. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. ., ж.к. „“, бл. ., ., . срещу „ЕАД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в гр. ., ул. „“, ., офис – сграда ., ., . отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 2448,30 лева, представляваща главница по Договор за предоставяне на потребителски кредит № ././ от 27.07.. г., сумата в размер на 757,92 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 27.05.2010 г. до 26.03.2012 г., сумата в размер на 201,04 лева, представляваща „просрочена наказателна лихва“ върху главницата за периода от 28.09.2009 г. до 26.03.2012 г., както и сумата в размер на 118,15 лева, представляваща съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 14.05.2012 г. по ч. гр. д. № 15249/2012 г. по описа на Софийски районен съд, 61 състав, въз основа на който срещу ищеца е образувано изп. дело № . по описа на ЧСИ ., като погасени по давност.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от К. ХР. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. ., ж.к. „“, бл. ., ., . срещу „ЕАД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в гр. ., ул. „“, ., офис – сграда ., ., . отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 2448,30 лева, представляваща главница по Договор за предоставяне на потребителски кредит № ././ от 27.07.. г., сумата в размер на 757,92 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 27.05.2010 г. до 26.03.2012 г., сумата в размер на 201,04 лева, представляваща „просрочена наказателна лихва“ върху главницата за периода от 28.09.2009 г. до 26.03.2012 г., както и сумата в размер на 118,15 лева, представляваща съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 14.05.2012 г. по ч. гр. д. № 15249/2012 г. по описа на Софийски районен съд, 61 състав, въз основа на който срещу ищеца е образувано изп. дело № . по описа на ЧСИ ., като погасени по давност.

ОСЪЖДА „ЕАД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в гр. ., ул. „“, ., офис – сграда ., ., . да заплати на ЕЛ. КР. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. ., ж.к. „“, бл. ., ., ., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 391,01 лева, представляваща сторени по делото съдебни разноски.

ОСЪЖДА К. ХР. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. ., ж.к. „“, бл. ., ., . да заплати на „ЕАД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в гр. ., ул. „“, ., офис – сграда ., ., ., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата в размер на 100 лева, представляваща сторени по делото съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски

градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____